Буди достојан па реци да си НЕДОСТОЈАН Ордена Светог Саве, Александре Вучићу!

Не разумем, не прихватам и не мирим се с намером часних отаца да на твоја бездушна прса ставе то свето знамење јер на твојим прсима ће бити тек пусто железо, но не схватам како се ти мириш и сматраш достојним?!

На моју душу грех ако је грех спорити намеру Светог Синода наше миле цркве, на њихову ако не могу себе ваљано убедити зашто чине то што чине, а шта ћемо с твојом душом, недостојни- достојниче?!

Хоће ли ти красити прса или пећи ко огањ орден чије си свето име стотину пута досад потро и издао?!

Ево ти Србије ко удовице, сиротице, намучене и плачне!

Ево се белосветски олош над њом стрви, парадира, разрезује колико је довољно да је не буде превише, колико је таман да комотно стане у рите и дрњке!

Ти си их довео, раскомотио, призвао за чело стола, дао им и нож и погачу…

Што је „жута“ пошаст дала на распродају (наивно сам мислио да лошијих нема)- ти си преметнуо у бесцење!

Што си преметнуо у бесцење понудио си се да доплатиш само да носе…

Крвљу и гробовима пострадалих за Србију да доплатиш!

Што је за Светог Саву било веће и вредније од пуког постојања- за тебе је проблем с којим се Србији ваља рзграничити што пре!

Што су Немањићи оставили у завет- теби је мит с којим треба раскрстити!

За шта су се најбољи борили и страдали- за тебе је ледина „где немамо ништа“!

Ту „где немамо ништа“ је искован Орден Светога Саве, небом и земљом, па откуда ти достојан да то ништа примиш ни на шта – на прса без душе---?

Сматрају те (?!) и сматраш се достојним да на осамстоту годишњицу независности свете Српске православне цркве понесеш свето црквено знамење а где и коме остављаш Дечане, Грачаницу, Девич, Зочиште, Самодрежу, Будисавце, Богородицу Љевишку, Архангеле..?

Где и коме остављаш тела анђела- јунака осталих на Кошарама?

Ако су их звери разнеле јесмо ли и ми звери да их не сабирамо у живоме сећању довека?!

Ако немају гроба- нису ли сахрањени у свакоме од нас да им се сутра вратимо у литији- на својему?!

Где и коме остављаш сваку рану нашег војника, полицајца, добровољца, брата Руса што ране пожалили нису да нико- никада не разграничи где живи падају за мртве и где

мртви васкрсвају зарад живих?!

Ено ти јунака пред „двором“, ушанчили се ко ономад на бедему Србије- видиш ли их, недостојни- достојниче?!

Не траже ништа до права за пострадале да им сузе мајки буду сузе сваког од нас!

Не сузе жалоснице и немоћи, већ у славу живота вазда васкрсне Србије.

У Призрену- довека!

Ено ти Србља и светиња у Црној Гори пуштених пашчадима на немилост, а ти достојно ћутиш чекајући да плима безумља начини „мирну“ пучину…

Ево ти Србије где је старост казна без права на помиловање а младост у коферима.

Јеси ли достојан?!

Јеси ли се кад зажелео најслађе, најмирисније и безвременске хиландарске ноћи?

Јеси ли зоровао у Долини чемпреса?!

Јутрио под свећама у миру божанских гласова хиландарских монаха?

Завет Светога Саве је да сваки Србин макар једанпут ходочасти том блаженству, па јеси ли тако достојан знамења?!

Јеси ли кад у карејској испосници запевао са братом Никодимом „Ко удара тако позно…“, па да једном за свагда схватиш да се само са туђином можеш разграничити- са суштином никада и никако!

Ниси, а опет достојан?

Достојан толиког поклонства и удворишта као да патимо што нам није грђе него што јесте.

Рекох и да поновим- грех на моју душу због сваког слова ако је греха у њима!

Грехота онима који помислише да си где закорачио стопама Светог Саве!

Но шта ћемо с грехотом коју величаш ко врлину верујући да си достојан?!

Хоће ли ти знамење пријати прсима или пећи као огањ живи, Александре Вучићу?!

П. С. Молим вас, браћо и сестре, да не проливамо жучи по нашој светој Српској православној цркви, јер смртни и грешни, баш као и свако од нас, чине што чине.

Црква је нешто узвишеније, веће и благословеније од њиховог чињења.

Никада се немојмо каменом бацити на камен од којег смо саздани!

Никада немојмо вером на кандила јер не горе зарад овог трена, већ да Србија види векове минуле и будуће!

Достојна јесте- будимо и ми достојни ње!

(Два у један)